

LEGENDA.

Bili so čudočudni sni
in sanjal sem o roži,
o sladki, ko mater oči,
o bridki, ko brušeni noži . . .

*

Videl sem tujko, nad tuje je dete
prsi zgrnila,
in kot da rastlo pod njenim je srcem,
ga je dojila.

Videl sem v dušo možu, udarjeno,
od žene izdano;

trikrat prevarjena je odpustila,
težko, a vdano.

Videl sem v bitki ju: smrt sta si dala
in izdahnila,
prej pa sta v spravo se poljubila,
si odpustila . . .

*

O, čudočudni sni
in čudo bogastvo rož,
tak sladkih, ko mater oči,
tak bridkih, ko brušen nož . . .

SLIKA.

Sredi zemlje nerazorane
vode mlakuža leži.
V vetru jedva, da se gane,
v solncu jedva zablešči.
V noči temo, v dan sopare
in otróv hlapi.

V kalnem srečal sem zrcali
dvoje žaljenih oči.
Njihov srd mi v dušo pali,
pije v kri,
v mozeg piše in kosti:
»Preteklost!«

IMPRESIONIZEM.

Iz polnoči
siloma v molk,
sunkoma v mrak,
kakor ob tlak
korak,
bron šumi
čudno nemirno se v noč gubi,
vriska in poje, prosi in zdvaja
in se v daljavi v nič raztaja
v megli . . .

Iz kože bolnega dojenca jok,
očetov glas, pol kletev, pol stok,
in matere drsajoč korak
in stenske ure tiktak, tiktak,
in lojenke svit čez gaz
na vas . . .

Ali je šele zaspala,
ali se noč budi?

V TISTI MINUTI . . .

V tisti minuti,
ko se mi duša iz zvezd je utrnila
v bitje, in v bivanje
v drobnem telescu se v stvar prelila
čista ko voda-planinka
materi zemlji privreje iz krila —

V tisti minuti,
ko si v življenje
moč kljubovati je osvojila,
v pesek in kamen dolbla in rila
in je močna, močnejša bila
in je rastla in ni počila —

ah, da ni tedaj minila,
se ko v pesku vir stopila
in se v zvezde preselila
čista ko vir in zvezde . . .

Ivan Pregelj.